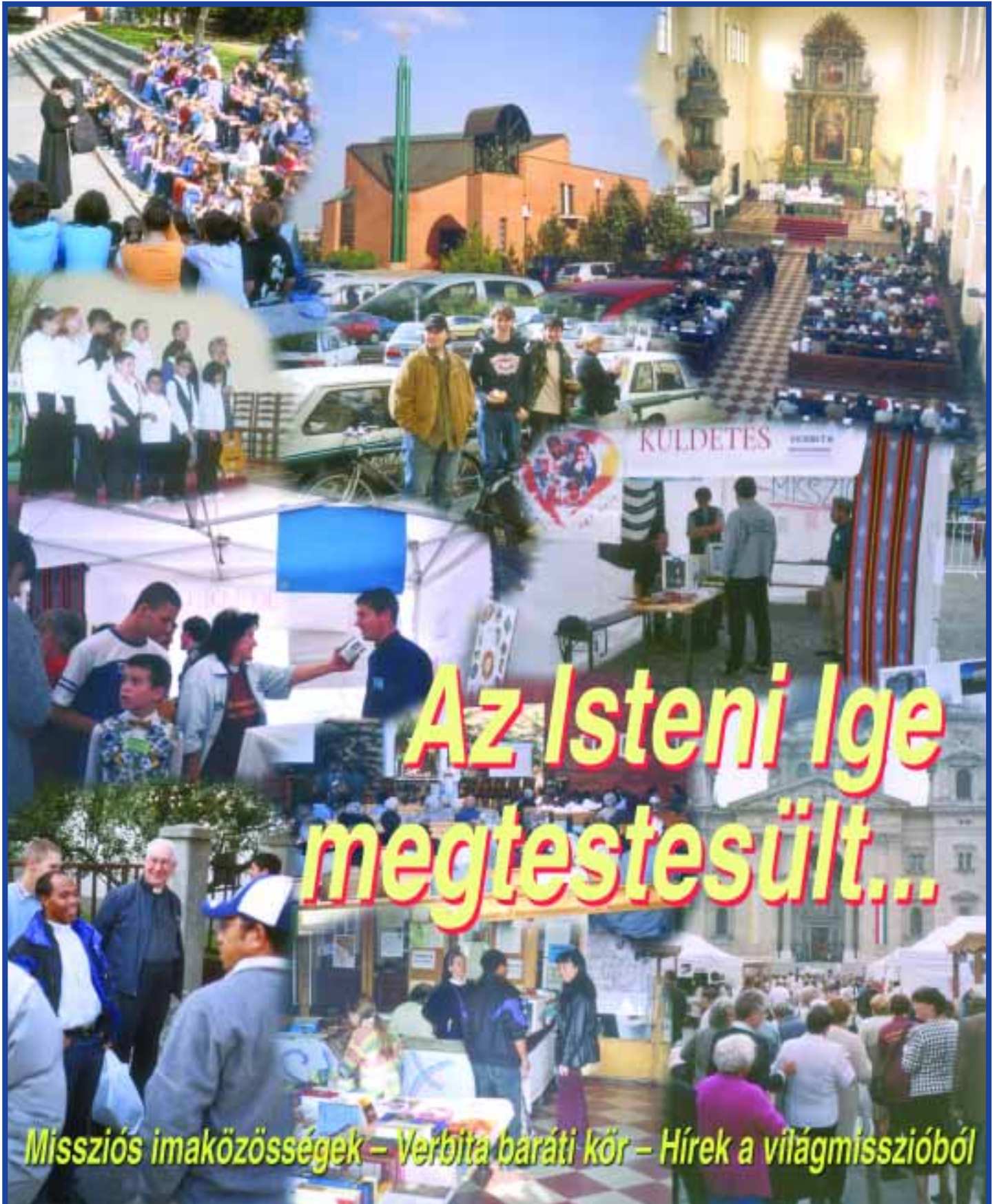

VILÁGPOSTA

Újfolym, I. évf., 4. sz.

A verbita missziós szervezetek lapja

2005. tél

Önkéntesi gyakorlat

2006. január 22., vasárnap dél-előtt 11 órára várjuk a budapesti Názáret Missziósházba mindazokat, akik érdeklődnek a világiak missziós önkéntesi gyakorlata iránt. Cím: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. A tájékoztatón való részvétel fontos a gyakorlat megszervezése érdekében, de nem kötelező semmire. A missziós önkéntes 2-3 éves segítő szolgálatot vállal egy szegény országban. A tájékoztató megbeszélés előtt is szívesen ad felvilágosítást *Lányi Béla* testvér (06-30-418-9196 vagy 06-1-424-5668).

A Missziós Madonna tovább vándorol

A *Világposta* korábbi számaiban hírül adtuk, hogy az április 10-én országjárásra indult Missziós Madonna-szobor mely településeken időzőtt missziós imacsoporttagok otthonában. A szép indonéz faragvány jellegzetes ázsiai Szűzanya-ábrázolás. Az alábbiakban közöljük a befogadó családok nevét időrendben.

Tarnalelesz: augusztus 5. és október 15. között

Kovács Józsefné, Ronyecz Lajosné, Balázs Béláné, Bóta Kálmánné, Rákóczi Péterné, Kovács Péterné (Bella), Bozó Józsefné, Kovács Gáborné, Vincze Józsefné, Balázs Albiné, Kovács Péterné (Margit), Kovács Béláné, Ujlaki Balintné, Kasza Ignácné, Kovács Péterné (Irma), Kovács Sándorné (Bella), Kovács Péterné (Jolán), Kovács Gyuláné, Kovács Jánosné, Kovács Béláné, Szabó Bertalanné, Bakai Pálné, Vincze Barnáné, Tóth Andrásné, Tóth Miklósné, Érsek Vencelné, Balázs Ágostonné, Budai Ferencné, Zámbo Ferencné, Kovács Károlyné, Bozó Illésné, Pusomi Béláné, Kovács Józsefné, Kakukk Ágostonné, Kovács Andrásné, Kovács Józsefné, Gergely Zsoltné, Végh Istváné, Suha Ferencné, Molnár Gáborné, Kovács Bertalanné, Tokaji Lászlóné, Vincze Katalin, Nagy Lajosné, Papp Jánosné, Tóth Lászlóné, Királyné Tokaji Margit

Szentdomonkos: október 16. és november 15. között

Sípos Gáborné, Varga Sándorné, Sike Ágostonné (Anna), Kovács Józsefné, Utassy Béláné, Hamar Andrásné, Kovács Ágostonné, Csímoz Emílné, Varga Béláné, Sike Ágostonné (Bella), Agócs Ottóné, Kovács Károlyné, Ulicsek Lászlóné, Sike Mária, Molnár Ferencné, Sike Ágostonné (Olga), Nyerges Ágostonné

Bükkszék: november 3. Kovács Judit

Ki hitte volna?

Ki hitte volna néhány év-tizeddel ez-előtt, hogy ma a világ egyik legnagyobb papi szeminárium az indonéz verbiták több száz fős intézete lesz? Talán még az alapító, *Szent Arnold Janssen* sem mert ilyesmire gondolni... Míg az ősi katolikus országban porlad a hit, máshol új erő kap. Egyházunk újjáéledésének záloga a misszió. Hogy ez a lelkesedés meg ne törjön az anyagiak hiányában, és hogy az Egyház továbbra is segíthessen Afrika, Ázsia és Dél-Amerika szegényeinek, ehhez kérjük a misszió barátainak adományait. Adományok küldésével, a VILÁGPOSTA és a Missziós Miseszövetség terjesztésével is lehet segíteni. Számlaszám: 11600006-00000000-12713314. Kérésre tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk!

Mészáros Ferenc SVD floresi verbita kispapokkal, közepén a rendalapító szobra

HÁLÁS KÖSZÖNETTEL a verbita Missziós Titkárság:
P. Halász Lajos SVD,
9730 KÓSZEG, Park u. 1., Tel.: 06-94-562-205
Lányi Béla SVD testvér,
1223 BUDAPEST, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5
Tel.: 06-1-424-5668 vagy 06-30-418-9196,
e-mail: verbita@hotmail.com.

Veszprémi apostolkodásunk

Nagy sikerrel zajlott a verbita missziósok és a missziós nővérek (SSpS és FMM) apostolkodása Veszprémben, október 6. és 9. között. *Schall Tamás* plébános úr meghívására a tizenhat hithirdető változatos programokkal próbálta felkelteni a hit iránti érdeklődést. Majdnem mindennap volt utcai evangelizáció is. Bár az iskolákban csak fakultatív rendezvényként engedték meg a missziósok látogatását, mégis sok gyermek vett részt a találkozásokon. A vasárnapi szentmiséken prédikáció helyett *Burbela Gergely* atya pantomimját adták elő a fiatal szerzetesek.

VILÁGPOSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
E-mail: verbita@hotmail.com (Budapest) • missziok@axelero.hu (Kőszeg)
Honlap: verbita.communio.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: P. dr. Német László SVD tartományfőnök
Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor
Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Kállay Sarolta
Rendí konzulens: Lányi Béla SVD, a Missziós Titkárság vezetője
A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

A szerzők gondolatai nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.
Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.
Nyomdás: Projekt Nyomda, Kőszeg • Felelős vezető: Varga Norbert
ISSN 1814-6163
Kapcsolatfelvétel a verbita missziósokkal a Missziós Titkárságon, amely két helyen is elérhető az országban: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. (Lányi Béla SVD testvér) 9730 Kőszeg, Park u. 1. (P. Halász Lajos SVD)
Telefon Budapesten: +36-1-424-5668 vagy +36-30-418-9196
Telefon Kőszegen: +36-94-562-205
Adományok, miseszövetség befizetése: 11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

Fatimában imádkoztam értetek

Az európai verbita rendtartományok vezetőinek, vagyis tartományfőnökeinek ez évi találkozója október 23. és 30. között Fatimában tartották, melyen magam is részt vettem. Az ilyen találkozók szoktuk megbeszélni az Isteni Ige Társasága európai gondjait, bajait, örömeit, az együttműködés lehetőségeit. Természetesen szó esett öreg kontinensünk legújabb missziós kihívásairól is. A találkozó után mindannyian megegyeztünk abban, hogy az idej konferenciánk, habár nem adott ki semmilyen hivatalos dokumentumot, az eddig megtartott tizenhat hasonló találkozó közül az egyik legsikeresebb volt. A rendtársak közti nyílt párbeszéd, a közös imák, a Biblia közös olvasása, baráti kapcsolatok elmélyítése, ez mind felejthetlenné tette a Fatimában töltött hetet. A konferencián végig velünk volt Rómából általános rendi előljárónk, P. Antonio Pernia SVD is.

Számomra a legemlékezetesebb az esti, közös, nemzetközi rózsafüzér volt a jelenések kápolnájában, és az utána következő gyertyás körmenet a kápolna előtti téren. Munkanapokon is több százan vettek részt minden este ezeken az imatalálkozókon. Ott, Mária előtt, együtt imádkozva a világ minden tájáról érkezett zarándokokkal, szeretettel és hálával gondoltam otthoni rendtársaimra. Imádkoztam értük, családjaikért, de imádkoztam új hivatásokért is.

A Szűzanya oltalmába ajánlottam jötevéinket, a Verbita Baráti Kör és a missziós imacsoportok lelkes tagjait is.

A találkozó utolsó napján P. Kondor Lajos SVD, hazánk szülötte megmutatta a három látnokhoz és a jelenésekhez fűződő helyeket és a magyar keresztutat. Felejthetetlen zarándokút volt. P. Kondor, a tőle megszokott lelkesedéssel mesélte el a látomások történetét és a két kis látnok, Jácinta és Ferenc szentté avatásával kapcsolatos újdonságokat. Ezúton szeretnék neki köszönetet mondani mindazon jótéteményeiért, amelyeket értünk tett, de különösen azért, amit a magyar verbita tartományért tett és tesz évek óta.

Kedves verbita barátok, támogatók, jötevék! A magyar tartomány minden rendtársa nevében, természetesen a saját nevében is, kívánok mindannyiótoknak kellemes és kegyelmekben gazdag karácsonyi ünnepeket!

A mi irgalmas és mindható Istenünk ajándékozzon nekünk boldog, békés és egészségben gazdag új esztendő!

Német László SVD
tartományfőnök

Legyünk magvetők

Egyházunk immár hatodik éve minden esztendőben egy-egy konkrét, a társadalom számára fontos keresztény értékre összpontosító üzenettel és ehhez kapcsolódó kommunikációs programmal lép a nyilvánosság elé. A 2006. évi üzenetet a *Világposta* joggal érezheti teljes mértékben a sajátjának.

A *Krisztust hirdetjük mindenkinek* jelmondat és plakát, amelyet hamarosan a metrólejárókban, hirdetőoszlopokon, óriásplakátokon is viszontláthatunk, az Egyház missziós küldetését hivatott népszerűsíteni.

Az adventben induló program lényege, hogy örök küldetésünk a megváltás és az üdvösség örömhírének továbbadása minden embernek. Minden megkereszteltnek feladata van, kinek-kinek hivatása, életállapota, tehetsége szerint.

Ahhoz, hogy a misszió eredményes legyen, elsődlegesen a hívő közösségeknek kell vállalniuk a munkát. Általuk lesz képes az Egyház a nem hívők felé fordulva hirdetni az Evangéliumot.

Manapság minden hatodik ember katolikus a világon. A misszió hagyományos formái arra irányulnak, hogy a távoli országokban erősödjék az Egyház jelenléte, és hogy azon népek körében is terjedjen az Evangélium, ahol ma még alig találunk keresztényeket. Azonban hasonlóan fontos területe missziós küldetésünknek a magyar társadalom újraevangelizálása. Sokan honfitársaink közül nem vagy csak torzított módon hallottak Krisztusról és az Egyházzal. Őket is szeretné megszólítani az Egyház, mert meggyőződésünk, hogy Isten nélkül nem tud az ember teljes életet élni.

A plakát Jézus magvetőről szóló ismert példabeszédére utal. A vetésből némely szem utsalra, némely tövisek közé hull. Ezek nem hoznak termést. Más szemek azonban jó földbe kerülnek és bőségesen teremnek. Jézus meg is magyarázza a példabeszédet: a magvető az isteni tanítás magvait veti. Akik csak a pillanatnak élnek és meghátrálnak a nehézségek elől, azokban a tanítás nem ver gyökeret. Akik azonban nem csak meghallják a tanítást, de magukévá is teszik, olyanok, mint a jó földbe hullott mag, bőséges termést hoznak.

„Igazságot nem rejtem el szívembe, hűségedet és segítségdet elbeszélem.” Ez a 39. zsoltárban található mondat a misszió lényege. Bizonyosságunkat, örömünket, tudásunkat meg kell osztanunk, vagyis hirdetniük kell Krisztust. Mindnyáján és mindenkinek.

Szerdahelyi Csongor

Az MKPK 2005. évi
kommunikációs programjának plakátja

Ratzinger bíboros Kínáról

Ratzinger bíboros, a mai XVI. Benedek pápa két hosszabb nyilatkozata is ismert, melyeket a Hittani Kongregáció prefektusaként tett a kínai katolikus egyházzal kapcsolatban.

Az egyik interjúban, amely a 30 giorni havi folyóiratban jelent meg 1989 októberében, az akkori prefektus a Kínai Népköztársaságban történő püspökszentelések kérdésével foglalkozott: „Az úgynevezett Kínai Hazafias Egyház esetében a püspökszenteléseket általában érvényesnek tekintik, bár e közösség hitvallása kifejezetten skizmatikus, elutasítja Róma illetékességét, és túlságosan

kötődik az ország szocialista alkotmányához. Mindezek ellenére arra a meggyőződésre jutottunk, hogy a szentelésekben, amelyek a régi rítus szerint történnek, érvényesül a Katolikus Egyházhoz való tartozás vágya. Természetesen esetről esetre meg kell vizsgálni, hogy ettől az általános megítéléstől nem kell-e időnként eltérni. Általánosságban azt mondhatom, e szenteléseket pozitív megvilágításban kell megítélni, az Egyház egész történetével összhangban.”

Kilenc évvel később, 1998 márciusában, P. Jeremias Schröder OSB, ma Sankt Ottilien főapátja, az evangelizáció kérdéseiről beszélgetett Ratzinger bíborossal. Ebben a beszélgetésben a bíboros részletesen és nagyon kiegyensúlyozottan nyilatkozott Kínáról. A teljes beszélgetés megtalálható az interneten, a www.

erzabtei.de/html/Aktuelles/pressarchiv.html címen.

Ha ma egy szerzetesrend vagy elszánt magánszemélyek a Szentatyához jönnének, és azt mondanák, készek vagyunk oda menni, ahol a Szentcsék munkánkat a legszükségesebbnek és leghasznosabbnak tartja, milyen választ kapnának? – hangzott az egyik kérdés.

Ratzinger bíboros válasza: „Különösen Ázsiának van szüksége missziósokra, ahol a kereszténység még alig gyökereszt meg. Kína például, amely világelső ország egymilliárd lakossal, még alig ismeri Krisztust. Nehéz oda eljutni, de azt gondolom, hogy ez a terület a legfontosabb. Ezért a Szentatya valószínűleg leginkább Kínára és Ázsiára gondolna a válaszadáskor.”

(Fordította: *Becherer András SVD*)

... SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ... SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ... SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ...

Ukrajna – Székhelyet szeretne változtatni az ukrán bíboros a jobb kapcsolatok érdekében

Székhelye átköltöztetése Lvovból Kijevbe jó hatással lesz az ökumenikus kapcsolatokra, az orosz ortodox vezetők bírálata és tiltakozása ellenére is, mondta az ukrán katolikus egyház feje. A rezidencia és az egyházi hivatal áthelyezése az ukrán fővárosba nem agresszív cselekedet az ortodox egyház ellen, hanem inkább az egyház szükségleteit fejezi ki, mondta *Lubomyr Husar* bíboros. II. János Pál pápa jóváhagyta a költözést, mert az ukrán püspökök a színóduson már meg egyeztek, nyilatkozta egy vatikáni tisztviselő. „A pápa csak a jóváhagyását adhatta, mert a színódus már döntött” – mondta a képviselő. Husar bíboros címe a Lvovi főérseki címről a kijevi és halicsi főérseki címre változott. A kijevi katolikus katedrális most épül. (CNS)

Nigéria – Anglikán és katolikus püspökök sürgetik: összpontosítsanak a fiatalokra

Több figyelmet kell szentelnie a fiatalokra az egyházaknak és az államnak, mert ők az ország jövőjének záloga, olvasható a nigériai anglikán és római katolikus püspökök közös nyilatkozatában. A fiatalok nehéz helyzetére hívták fel a figyelmet a nigériai egyházi vezetők: *Ignatius Ayau Kaigama* római katolikus érsek és *Emmanuel Egbunu* anglikán püspök. Ugyanazon a napon, amikor XVI. Benedek pápa fiatalok százezreit üdvözölt Kölnben, Kaigama ezt mondta: „Több figyelmet kellene szentelnie az egyházaknak és az államnak, a fiatalok fejlődésére és a társadalmi bűnök megfékezésére” – mondta az érsek. Sürgette továbbá, hogy a sajtó erkölcsi, nemzeti és vallási értékekre nevelje a fiatalokat. (ENI)

Mexikó – Pápai buzdítás a mexikói ferencesekhez

XVI. Benedek pápa támogatja a három ferences rend jelenlétét Mexikóban, hogy életben tartsák assisi „szegénykéinek” szellemét, akiknek példája folyamatosan lángra lobbantja a világot. A *Giuseppe Bertello* érsek által felolvasott pápai levél adja meg a vázát a három ferences rend első nemzetközi találkozójának, ahol több mint ezer küldött vett részt Mexikó városban. A pápa üzenetében dicséri a ferencesek tevékenységét, amely lehetőséget kínál Mexikónak, hogy túljusson a nehéz helyzeten, amivel az országnak kell szembenéznie, és előmozdítsák azokat a törekvéseket, amelyek emberibbé teszik a mexikói életét.

Németország – Bibliai program az ifjúsági világtalálkozón

A Bibliára épülő program több tízezer, az ifjúsági világtalálkozón részt vevő fiatal számára, beleértve a meg nem keresztelt ázsiai fiatalokat, lehetővé tette, hogy felfedezzék a Szentírást. A program címe: *Érezd az Ige erejét*. Az ifjúsági

világtalálkozó öt hivatalos nyelven, köztük portugálul és kínaiul is, bibliai találkozóra hívták a fiatalokat, akik között összesen harmincöt ezer példány Szentírást osztottak szét. (Zenith)

Köln – Benedek pápa a növekvő antiszemitizmusra figyelmeztet

XVI. Benedek pápa németországi látogatása során figyelmeztetett az antiszemitizmus terjedésének veszélyére. Augusztus 19-én Kölnben meglátogatta a Roonstrasse-i zsinagógát, amely a legrégibbi németországi zsidó közösség otthona. Az épületben a náci uralom során meggyilkolt tizenegy ezer kölni zsidóra emlékező tábla van elhelyezve. „Ma sajnos tanúi vagyunk az antiszemitizmus új jeleinek és a külföldiek iránti általános rosszindulatnak” – mondta a pápa. *Paul Spiegel*, a Németországi Zsidók Központi Tanácsának elnöke történelminek nevezte a látogatást. Ez az első alkalom, hogy a katolikus egyház feje, méghozzá egy német, meglátogatta egy németországi zsinagógát. (ENI)

Fordította: *Brinkács Krisztián SVD*

KÉPES MISSZIÓS FALINAPTÁR

Megvásárolható:

Verbita Tanulmányi Műhely könyvesbolt,
9730 KÖSZEG, Fő tér 9.
(Ára a helyszínen: 500 Ft)

Megrendelhető telefonon, információ:
06-94-562-201, 06-1-424-5668, 06-30-418-9196

Megrendelés levélben: Máté Éva,
Szent Imre Missziósház, 9730 Kőszeg, Park u. 1.

Megrendelés e-mailben:
palanca@axelero.hu vagy verbita@hotmail.com

Postai kézbesítéssel: 650 Ft.

Megrendelés után csekket küldünk, az összeg befizetése után érkezik a naptár.

A magyarok vallásosak!

P. Ghie Marcell, hazánkban dolgozó indonéz verbita atya

„Nem igazán Magyarországra gondoltam – meséli Marcell atya –, de szívesen elfogadtam előljáróim döntését. Előzőleg csak annyit tudtam, hogy ez egy kelet-európai ország, amely nemrég még kommunista volt. Úgy gondoltam, a magyaroknak szükségük van rám. Miután megérkeztem Ferihegyre, másnap indultam Kőszegre, a missziós táborba, és láttam az út mentén álló keresztet. Nem is egyet, sokat! Akkor tudatosodott bennem, amit ma is gondolok: ez igazi keresztény ország! Hamar megszerettem az itteni embereket.”

„Igaz, hogy nem minden katolikust lehet látni a szentmisén – mondja – mégis sok felnőttel és fiatallal találkozom a liturgikus alkalmakon. Sokszor eszembe jut, hogy ha itt negyven évig üldözték a vallást, akkor ennyi ember hite is nagyszerű dolog. Örülni kell neki! Igazából nem elég a templomlátogatás, számomra fontosabb, hogy az illető hogyan él. Szereti-e embertársait? Sok rendes, jó szándékú emberrel találkozom Magyarországon.”

Már két éve él Magyarországon Marcell atya. A Balassi Bálint Intézetben kiváló eredménnyel elvégzett magyar nyelvtanfolyam után 2005 januárja óta segédlelkészként működik Kiskunfélegyházán.

„Soha nem tapasztaltam, hogy valaki lenézett volna. Pap vagyok, végzem a dolgomat. Misézek, keresztelek, keresztelei előkészítést és hitoktatást tartok. Az iskolában az alsó tagozatot kaptam meg. Szeretnek a gyerekek. Odafigyelnek, amikor beszélek. Vannak tanárok, akiktől félnék is – én örülök, hogy tőlem nem félnék.”

Az állami iskola vezetése nagyon támogatja Marcell atyát. Maga dönthette el, hogy mikor legyenek a hittanórák. Kicsit félt, hogy a szeptemberi elsőáldozás után majd kiratkoznak a gyermekek a hittanról. De nem! Néha kéri a gyermekek, hogy meséljen nekik Indonéziáról. Elmondja például, hogy milyen sok veszélyes kígyó van arrafelé, és hogy milyen szép a tenger...

Van-e honvágya? „Az elején nehéz volt. Most már megszoktam a magyar életet. Jól érzem magam” – válaszolja. Amit Marcell atyának szintén meg kellett szoknia, az a magyar egyházi élet. Megbecsülik-e a papokat itt, Magyarországon?

Marcell atya szeretné magát pontosan kifejezni: „Minden a személyiségen múlik! Nem a papszentelés tényén, mint Indonéziában sok helyen.

Például Gyula atyát, az én főnökömet Kiskunfélegyházán mindenki nagyon szereti. Ha a pap becsületes, felelősségteljes, akkor meg is becsülik. Ha nem sa-

ját magáért, saját dicsőségéért, hanem az emberekért él, akkor szeretik. Ha nemcsak dolgozik, hanem imádkozik is, azt nagyon gyorsan észreveszik a hívek. És mindenki!”

A kiskunfélegyházi missziós imaközösség sikere is a Marcell atya iránti nagybecsülést bizonyítja. A tagok kéthetente találkoznak, mindig várják Marcell atyát. Nem ő vezeti az imádságot, de jelenléte megtestesíti azt, amit missziós gondolatnak nevezhetünk.

Hogyan lett verbita szerzetes? „Gyermekkoromban a missziósok külföldiek voltak. Mind verbiták! Kiskoromban sokat néztem az Európából érkező atyákat: hatalmas termetüket, kék szemüket, barna hajukat – olyan más külsejűek voltak... Kicsit tartottam tőlük. Aztán szüleim elvittek hozzájuk. Meglepett, hogy milyen kedvesen fordultak hozzám. Emlékszem, csokit is kaptam. És attól fogva én is olyan szerettem volna lenni, mint ők. A szüleim eleinte ellemezték, hogy verbita legyek. Azt szeretnék volna, hogy egyházmegyécs papként szolgáljak, és így a közelükben maradjak. Ugyanis a bátyám már korábban elment verbitának. Most Brazíliában dolgozik. Én pedig itt, Magyarországon. Hála Istennek!”

Lányi Béla SVD

*** MISSZIÓS HÍREK *** MISSZIÓS HÍREK *** MISSZIÓS HÍREK *** MISSZIÓS HÍREK *** MISSZIÓS HÍREK ***

■ **A VERBITA MISSZIÓS CSALÁD** az Országos Pápai Missziós Művekkel október 15-én együtt ünnepelte a világmisszió napját. Ahogy tavaly, az idén is a ciszterci atyák láttak minket vendégül a budai

Szent Imre-templomban. Ezért külön köszönet *Brückner Ákos* plébános atyának. A rendezvény reggel kilenctől este nyolc óráig tartott, változatos programokkal. Minden korosztály találhatott magának valami érdekeset. Több száz missziós barát, érdeklődő tért be a templomba, vett részt a különböző programokon vagy vásárolt kegytárgyakat, könyveket a kőszegi Verbita Műhely árusító asztalainál.

A nap fénypontja a délutáni szentmise volt. Főcelebráns és ünnepi szónok az MKPK főtítkára, *Veres András* püspök atya volt. A szentmise végén P. *Német László* SVD tartományfőnök átadta *Puskár Tamás* fiatal verbita szerzetesnek a missziós keresztet. Ő nem sokkal a missziós ünnep után kiutazott Brazíliába, és ma már Amazóniában van, ott tanul szorgalmasan portugálul.

Minden szervezőnek, segítőnek egyszerűen csak azt tudom mondani: „Isten fizesse meg!”

■ **„MAGYARORSZÁG – MISSZIÓS TERÜLET?”** címmel november 12-én a Sapientia Szerzetesi Főiskola nagy aulájában tartottunk tanulmányi napot. Az ese-

mény a II. vatikáni zsinat missziós határozatának negyven évvel ezelőtti megjelentetésével volt kapcsolatban. Jeles előadók méltatták a zsinati iratot és annak ma is tartós hatását a katolikus missziós teológiára, munkára, lelkeségre. A tanulmányi nap kerekasztal-beszélgetéssel zárult. Az előadók és résztvevők meggyeztek abban, hogy Magyarország tényleg missziós terület, ahol az újpogányság jelei mutatkoznak. Ezért hazánkban is sok helyen igazi missziós munkát kell végeznünk.

A nyelvek bűvöletében...

A verbiták római központja mindig különleges szerepet játszott a Társaság életében. Hiszen itt hozták a nagy döntéseket, itt fogalmazzák meg a missziósok álláspontját fontos egyházi kérdésekben, például a II. vatikáni zsinat idején. Ez a ház olyan jelentőségű a Társaság szervezetében, mintha egész rendtartomány lenne. Volt egy magyar rektora is: P. Werner József, aki most a kőszegi Misszióház lakója. Jelenleg P. Timothy Lenchak amerikai származású verbita atya vezet. Sok élő nyelv mellett a Szentírás ősi nyelveinek is tudósa.

Clevelandben nőtt fel, második generációs amerikai családban. Édesanyja családjá Szlovéniából érkezett, apjé pedig a mai Szlovákiából, Töketeresbes környékéről. Édesapja munkás volt, pékségben, majd különböző gyárakban dolgozott. Demokrata érzelmű, Roosevelt elnök rajongója. A II. világháborúban Olaszországban harcolt, majd Németországban megsebesült. Így a család is megérezte a háború poklát. Timothy, vagy ahogy azóta is mindenki szólítja, Tim második volt a három fiúgyermek családban.

Hogyan ismerkedett meg a missziósokkal? „Mindig csodálattal töltött el Damian de Veuster alakja, aki a Molokuszigeteken leprásokat ápolt – válaszolta kérdésemre. – Én is szerettem volna valamit tenni a szegényekért. Amikor tízéves voltam, nagyapám elhunyt és mi átköltöztünk Cleveland egy másik részére. Itt kezembe került a verbita missziósok szórólapja. Azonnal kitöltöttem, több információt kértem. Elkezdtem levelezni a hivatásgondozó atyával. Felkeltették egymás érdeklődését. Eljött hozzám százharminc kilométer távolságból! Szüleim ezen nagyon csodálkoztak. Akkoriban nagy dolog volt, ha pap látogatott el egy ilyen szegény munkás-család lakásába...”

Bizonyára vallásos családból származott! „Csak félig... – tűnődött el a megjegyzésemre –, hiszen édesanyám mélyen hívő volt, édesapám azonban csak ritkán ment templomba. Mindenesetre megengedték, hogy tizennégy éves koromban belépjek a kissemináriumba. Ezután életem úgy folytatódott, mint minden más verbita seminaristáé: a noviciátus és a teológiai tanulmányok következtek, majd 1975 decemberében pappá szenteltek.”

Első küldetése Indonéziába szolt. Csak hát éppen akkor határozták el az indonézekt, hogy már nem fogadnak több északi misszionáriust. Így próbál-

ták erősíteni állami függetlenségüket. Várta a vízumot, várta és várta... Hogy ne üljön tétlenül, hivatásgondozó munkába kezdett odahaza, az Egyesült Államokban. „Szép időszak volt – emlékezik vissza ezekre az évekre. – Sokat kellett utazni, iskolákat és érdeklődő fiatalokat látogatni. Sok ifjúsági lelkigyakorlatot tartottam. Szerettek a fiatalok!”

Mivel az indonéz vízum továbbra sem érkezett meg, a tehetséges fiatalembert előjárói római tanulmányokra küldték. Négy évet töltött az Örök Városban, licenciátust szerzett szentírástudományokból. Utána a Társaság Ghánába küldte, Nyugat-Afrikába. Az ország északi részén, a Szent Viktor Nagyszemináriumban tanított. „Ide jártak saját seminaristáink is, de maga a szeminárium az egyházmegye kezében volt. A kilencven hallgatóból huszonöt volt verbita. Különböző, Szentírással kapcsolatos tárgyakat tanítottam, emellett görögöt és teológiai bevezető tárgyakat.”

Mi volt a legérdekesebb Afrikában? „Hát a nyelvek! A nyelvek sokasága, azok felépítése, a nyelveket beszélő törzsek különbözősége...” Tim atyának a missziósok inkulturációs intézete, az úgynevezett TICCS („Tamale Institute for Cross-Cultural Studies”) jut eszébe. Itt ismertették meg az új misszionáriusokat a helyi kultúra alapelemeivel. Persze, a sok törzsi nyelvet nem lehetett mind elsajátítani. „Amikor missziós állomásokon kellett misézniem, mindig vittem magammal két különböző származású seminaristát. Elmondtam a prédikáció egy mondatát angolul, majd előbb a *twi* nyelvű kispap fordította a saját nyelvére, utána pedig a *dagati* nyelvű. Engem is érdekelték ezek a nyelvek, odafigyeltem a fordításra. Így néha az is megesett, hogy közben magam is elfelejtettem, mit akartam mondani...”

„Nagyon tetszett – meséli az atya –, hogy Ghánában teljesen új helyekre is eljutottunk, ahol előzőleg nem voltak katolikusok. Sokszor muzulmánok lakta helyeken is beszéltem! Meghallgattak. Ott ült a falu főnöke, mohamedán ruhában, turbánnal. Ott ültek mellette, a nagy fa alatt a feleségei. Miért jöttek? Gondolom, részben kíváncsiságból, részben udvariasságból. Nekem pedig rá kellett éreznem, hogy mit is mondjon ilyenkor a katolikus hithirdető! Örültem, ha sikerült...”

A trópusok izgalmas világából Tim atya visszakерült a tudományok római fellegrvárába, hogy ledoktoráljon. Olyan témát választott, amely a mai Afrikában ugyanolyan jelentőségű, mint az Ószövetség világában: az élet és az áldás isteni adományáról (Deut 29–30). Innen az Egyesült Államokba helyezték, ahol az egyik legszínvonalasabb katolikus teológiai intézmény, a chicagói CTU (Catholic

Theological Union) tanára lett. Az amerikai verbita seminaristák képzésébe is bekapcsolódott. Innen ismét Rómába hívták: az egész missziós társaság biblikus koordinátora lett. Az a feladata, hogy segítse a hithirdetők munkáját a szentírási apostolkodás terén. A Szentírás az, amely mindenkire hat, így a világnézetileg képzetlen emberek számára is a hithez vezető utat jelentheti. „A Bibliát nem tudósoknak írták, hanem átlagembereknek! – hangsúlyozza Tim atya. – Fel kell fedezni a Szentírást a magunk számára. A népszerű szentírásolvasás egyáltalán nem áll ellentétben a tudományos elemzéssel. Mi nagyon is terjesztjük a bibliai megosztás módszerét, mely mindenkihez szól. Itt a felolvasott szentírási szöveggel kapcsolatban nem tudományos elemzéseket mondanak a jelenlétük, hanem arról számolnak be személyesen, hogy ez a rész hogyan érintette meg őket. Majd közös imádsággal fordulnak Istenhez.”

Talán Tim atyát sem érte váratlanul, hogy a rendtársak a biblikus koordinátori megbízatása után sem akarták elengedni az Örök Városból. Megválasztották a római verbita kollégium rektorának. Vége tehát a Szentírással való foglalkozásnak? „Úgy tűnik – mosolyodik el az atya. – Egyelőre csak annyit fogok Szentírást olvasni, mint bármely más verbita. De ha végignézek a kollégium soknemzetiségű közösségén, akik itt tanulnak vagy dolgoznak, akkor látom, hogy valami mégis megmaradt. A nyelvek kihívása! Ami örömmel és érdeklődéssel tölt el.”

Lányi Béla SVD

Érseki kinevezés a verbita missziósok soraiból

A múlt számunkban bemutatott Michael Blume amerikai, részben magyar származású verbita atyát a Szent- atya címzetes érsekké és ghánai apostoli nunciussá nevezte ki. Püspökké szentelésére idén szeptemberben, Rómában került sor. Nemsokára elfoglalja hivatalát a nyugat-afrikai országban.

São Miguel fűvészkertje

Neusa nővér a természetes gyógymód meggyőződéses híve

Angolában polgárháború van, mely gyakran megnehezíti és veszélyessé teszi a munkát, de a Brazíliából származó verbita missziós nővér, Neusa Pilati mégsem csügged. Majdnem húsz éve dolgozik az afrikai állam egészségügyi hálózatában. A természetes gyógymódok meggyőződéses híve.

Gyógynövénykert és természeti klinika

Az öreg muembeirafa alatt négy asszony ül egy gyékényszőnyegen. Két kisgyermek fekszik mellettük, kendővel betakarva. Az asszonyok egymással beszélgetnek, közben szárított leveleket

csomagolnak műanyag dobozokba. Mindegyik csomagba kis cédulát helyeznek a növény nevével. Amikor észreveszik a közeledő rozoga terepjárót, felpatannak. Köszöntik a terepjáró vezetőjét, Neusa nővért, és megbeszélik a legújabb eseményeket.

Itt São Miguelben, negyven kilométerre keletre Luandától, a fővárostól ez a csoport gondozza a gyógynövénykertet. A növények leveleit és virágait hasznosítják. Antónia, az egyik fiatalasszony egy házba vezet a nővért. Citrom- és mentaillat fogad, sárgásbarna banánlevelek lógnak egy kötélén. Itt szárítják, őrlik és csomagolják a növényeket. Egyszer egy héten jár erre a missziós nővér, hogy az elkészült terméket a fővárosban lévő Xandala Természetgyógyászati Központba szállítsa.

Neusa nővér 1982 óta dolgozik Angolában. Az ötvenkét éves brazíliai származású missziós nővér a Szentlélek Szolgáló Nővérei rendnek, vagyis a verbiták női ágának tagja. Egyike az angolai rendi közösség alapítóinak. Betegápolásra képezték ki, először az ország belsejében dolgozott. A háborús területnek számító Caculama kisvárosban az övé volt az egyetlen egészségügyi központ. A forradalmárok és a kormány-

hadsereg heves harcai közepette gyakran csak elsősegélyre futotta, bár igyekezett többet is tenni – hiszen a harcoktól leginkább a civil lakosság szenvedett.

Neusa nővér leül a muembeirafa alá, az asszonyok közé. Érdeklődik családjaik felől. Még a gyógynövénykertben alkalmazott férfiakkal is tud egy-két jó tanáccsal szolgálni. „Fontos az embereknek segíteni, hogy saját lábukra állhassanak” – magyarázza a missziós nővér, mi alatt hozzáértő tekintettel nézegeti a szárított gyógynövényeket. Célja az, hogy továbbadja a régi, lassan feledésbe menő angolai szokásokat. „A muembeirafa, amely alatt most ülünk, régen a falu időseinek találkozóhelye volt. Ha valami gond adódott a faluban, itt gyűltek össze, hogy egyezsége jussanak – mondja a missziós nővér. Büszke a São Miguel-i emberekre, akik a gyógynövénykertet

Az Angolában tevékenykedő steyli nővérek egy csoportja

önállóan vezetik, közben pedig továbbadják tudásukat a környező falvakban élő csoportoknak. Emellett a Luandában tevékenykedő szociális munkásokat is segítik. Két éve nyitottak saját üzletet a fővárosban.

Természetgyógyász klinika a fővárosban

„Xandala” – áll hatalmas betűkkel a természetgyógyász klinika bejárata fölött Luanda központjában. Nagyon fontossá vált ez a hely az utóbbi két évben a csoport számára. A klinika bejáratának közelében aloe növények találhatók, melyek a hely nevét is adják. Mintegy ötven személy ül a tető alatti térségben, amely váróhelyiségül szolgál.

Adelina, a gyógynövények szakembere, a várakozóknak a különböző gyógynövények hatását ma-

A gyógynövényeket frissen csomagolják

gyarázza: „A papaya termése kiváló gyógyszer élősdiék ellen.

Szárítsátok ki a magvakat, és örömlétek meg! A kapott port tejszó vagy vízbe vegyítve ihatjátok.” A hallgatók érdeklődéssel fogadják a tanácsokat. Itt-ott bele is kérdezőnek. Adelina meghallgatja őket, és igyekszik válaszolni. Közben időnként szólítják a pácienseket, behívják őket a házba. Ott a betegápolók bioenergetikai diagnózis alapján állapítják meg, hogy mi is a betegsége a kezelésre jelentkezőnek. A vizsgálati mód Ázsiából származik. A vizsgálat után megállapítják, mely gyógynövény segíthet. Házi gyógyszerárúknak ki is keverik a receptet tinktúrákból és gyógynövényekből. „Receptjeink legtöbbször teakúrán alapszik” – magyarázza Neusa nővér.

Kis irodájában olyan betegek körtörténetét őrzi, akiket 1999-től itt, a klinikán kezeltek. Az intézet egyre ismertebbé válik. Napról napra több beteg jön a természetgyógyászokhoz. Neusa nővér örül annak, hogy egyre többen már megelőzőként is alkalmazzák a gyógynövényeket, hogy védekezzenek élősdiók, malária és vérszegénység ellen.

Huszonöt munkatársa van. A nővér fontosnak tartja, hogy az asszonyok rendszeres továbbképzésben részesüljenek. Ez a fővárosban nem jelent gondot, de az ország belsejében lévő csoportokért aggódik. A polgárháború miatt időnként veszélyes az utazás. A nővér ennek ellenére járja az országot.

A gyógyításban segédkezők képzése

A verbita nővér öt évvel ezelőtt specializálta magát a homeopátiás gyógymódra. Szívesen továbbadja tudását másoknak is. Kezdetben volt egy nővér, aki segítette neki a továbbképzésben, de őt áthelyezték Brazíliába, és így Neusa nővér egy darabig magára maradt. Néhány hónapja ismét van segítsége: Bernadette nővér, aki a patikát vezeti.

A legnagyobb feladat a munkatársak képzése. Úgy tűnik, lesz segítsége, hiszen az egyik angolai nővér természetgyógyászatot tanul. Még jó néhány órát kell a muembeirafák alatt töltenie, hogy elmagyarázza az asszonyoknak a növények gyógyító hatását. Nem könnyű missziós munka, de olyan, amelyet a nővér lelkesedéssel végez.

(P. Michael Heinz SVD, Stadt Gottes 2001/11)

(Fordította:

P. Becherer András SVD)

Fontos igazságot fedeztem fel...

Mindnyájan ismerjük az AIDS-betegséget. Az emberek sokat beszélnek és vitáznak erről a betegségről, annak okairól. De eközben sokan haldokolnak, köztük fiatalok. Kevesen vannak olyan bátor keresztények, akik vállalják a kihívást, hogy segítsenek ezekben az embereknek, velük legyenek. Panaszkodunk, mert sok keresztény fél attól a légkörtől, amely kialakult e betegség kapcsolatban. Sokan vannak, akik elítélik az AIDS-ben szenvedő betegeket. Ez a valóság. De Isten soha nem feledkezik meg gyermekeiről. Van ideje és módszere arra, hogy mindent rendbe hozzon és meggyógyítson minket.

Tavaly adventben egy kétgyermekes édesanya keresett meg a plébánián. Már esteledett... Kint az udvaron ültünk le. Ekkor elkezdte nekem elmesélni a saját élete történetét. Kérte tőlem, engedjem neki, hogy megoszthassa az egész közösséggel azt, hogy ő AIDS-es.

A vasárnapi szentmisén, az evangélium után a fiatalasszony az oltár elé állt.

Mielőtt beszélni kezdett, imádkoztam, hogy el tudjuk fogadni ezt a „jó hírt”, azután kértük a Szentlelket, hogy töltsen el őt teljesen, hogy képes legyen a tanúságtételre. Szép, mosolygó arccal és csendes, mély hangon kezdte megosztani velünk AIDS-cel kapcsolatos tapasztalatait. Az ott lévő mintegy négyszáz ember figyelmesen hallgatta szavait.

Abban a pillanatban, amikor elhangzottak a szavak, „AIDS-betegségben szenvedek és meg fogok halni”, nagy csend lett a templomban. Az egész plébániái közösség – a gyerekektől az idősebbekig – elcsendesedett. Megéreztem, ahogyan Isten minden embert megérint nagy szeretetével. A hívők – keresztények, Isten gyermekei – nem tudták, hogyan re-

agáljanak, mit tegyenek ilyen súlyos tanúságtétel hallatán. De a fiatal anya tovább folytatta: „Élek, és Isten az Atyám, aki engem nagyon szeret.” Csodálatos hitvallás volt! Majd hozzátette: „Szeretem Istenemet egész testemmel, amely haldoklik; szeretem őt egész erőmmel, amely szintén haldoklik, szeretem őt teljes szívemmel, amely nem hal meg, hanem él; szeretem őt teljes lelkemmel, amely sohasem nem hal meg. És szeretlek titeket, felebarátaimat, úgy, mint saját magamat.”

A közösség hallgatott. Valószínűleg mindenki mélyen elgondolkodott a hitvallás szépségén és gazdagságán. Isten mindenkit megérintett.

Amikor folytattam a szentmisét, odajött az oltárhoz két asszony. Mindketten azt javasolták, hogy kivételesen a szoká-

sostól eltérő módon köszöntsük egymást a béke jelével. A fiatal anya, az AIDS hordozója a köszöntés időpontjában az oltár elé állt, ahonnan a pap áldoztatni szokott. Arccal a közösség felé fordult, hogy fogadhassa a béke jelét, és megoszthassa a többiekkel. Szinte az

egész közösség beállt a sorba. Egyik a másik után járult hozzá, hogy kézfogással és csókkal átadják a béke jelét. Senki sem félt a fertőzés veszélyétől. Senki sem ítélte el életmódját. Úgy szerették, amilyen ebben a pillanatban volt. Sokan sírtak... Nem tudták palástolni érzelmeiket, hiszen megéreztek szívükben a szeretetet, mellyel Isten szólt.

Először tapasztaltam meg ilyen konkrétan a közösségünkben működő Isten szeretetének hatalmas erejét. Először értettem meg, hogy Isten szereti az embereket, különösen a kicsiket, az egyház közösségén keresztül. Régebben azt gondoltam, hogy a hívő közössége csak arra képes, hogy elítélje az emberek magatartását és bukásait.

Ezen a vasárnapon, az AIDS-betegségben haldokló, mégis Krisztussal csodálatos barátságban élő embernek köszönhetően, felfedeztem egy nagyon fontos igazságot: Isten szereti az embereket az Egyház közössége által, melyben sok emberi gátlás van, de Istennek még több szeretete is.

Köszönöm Istennek ezt az áldást.

(P. Janusz Prud SVD, fiatal Botswanában dolgozó verbita hírhírdető cikkét

Burbela Gergely SVD atya fordította le, a Misjonarz folyóirat 2005/2. számából)

Plébániái közösségünket tanúságtételre hívták. Arról volt szó, hogy egy vagy két személy ossza meg velünk tapasztalatait arról, hogy miképpen tudunk egy hozzánk közel álló, AIDS-betegségben szenvedő ember mellett állni és segíteni neki. Az illető lehet családunk vagy baráti körünk tagja. Nem gondoltam, hogy bárkinek is lenne bátorsága ilyen tanúságtételt tenni.

2006. március 10–12. (péntek–vasárnap, 15–20 éveseknek, Budapesten!)

2006. március 17–19. (péntek–vasárnap, 18–30 éveseknek, Budapesten!)

BÍZOM BENNED...

Ifjúsági lelkigyakorlat a verbita missziósokkal, fiatal férfiaknak!

A verbita missziósok a világ sok országában találkoztak boldog keresztényekkel. Szeretnék megosztani élményeiket, lelkeségüket 15–30 év közötti férfi testvéreikkel. Nagybőjti lelkigyakorlatra hívnak, idén Budapestre, korcsoportok szerint megosztva! Az elmékedések mellett missziós pap, testvér, seminarista, keresztény életet élő házaspár és egyedülálló katolikus beszél hivatásáról. Szállást, ellátást biztosítunk. Mindenkit megkérünk, hogy lehetőségei szerint járuljon hozzá a lelkigyakorlat költségeihez.

IDŐPONTOK:

15–20 év közötti fiataloknak:

2006. március 10. (péntek) estétől március 12. (vasárnap) délutánig
18–30 év közötti fiataloknak:

2006. március 17. (péntek) estétől március 19. (vasárnap) délutánig

HELYSZÍN mindkét hétvégén: Názáret Missziósház,
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

JELENTKEZÉS:

Lányi Béla SVD, Názáret Missziósház, 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

Telefon: 06-1-424-5668 (üzenetrögzítő!) vagy

06-30-418-9196 (mobil, üzenetrögzítő) vagy: 06-30-424-0930

e-mail: verbita@hotmail.com, honlap: verbita.katolikus.hu

Valóra váltani az imádságot...

A horvátzsidányi imaközösség

Az osztrák határ melletti településen kétnyelvű tábla fogad: a magyar név mellett a „Hrvatski Zidan” felirat is. A falu lakosainak többsége ma is horvát anyanyelvű. A szentmisén is ezt a nyelvet használják, néha magyarul keverve. Gondozott falu, hatalmas barokk templommal.

„Az őslakók inkább horvátok” – mondja Dumovits István plébános úr, aki a saját horvát származását sem rejti véka alá. Örül is, hogy igazi horvát faluba került. Nem ismer mindenkit személyesen, mert újabban sok a betelepülő. Mik a betelepülés indokai? Előnyös a falu fekvése. Innen könnyen át lehet járni Ausztriába dolgozni jó fizetésért, míg a megélhetési költségek magyar szinten maradnak. De sokan jönnek egészségügyi okokból: Horvátzsidány klimatikus gyógyhely.

Érdekes módon a határ túloldalán, Ausztriában is horvátok élnek. István atya jó kapcsolatot tart fenn velük. Egyébként is közösségi ember, sokakról akar gondoskodni. Ő a környék tűzoltóinak, pénzügyőreinek lelkipásztora is. A tűzoltók szentmiséjén nem orgona, hanem trombita szól. István atya szereti a sokféleséget. Szíve nyitott a missziókra is.

„A missziós imaközösséget magunk kezdeményeztük – meséli büszkén Busics Teréz közösségvezető, a helyi iskola tanárnője. – A közeli Kőszegről gyakran járnak ide a verbiták. Egyszer Burbela Gergely atya tartott lelki napot a horvátzsidányi gyermekek nyári táborában. Akkor kérdeztem meg tőle, hogy nem lehetne-e többet tenni a hitterjesztésért, a misszióért. Többen is voltunk ezzel a szándékkal. Gergely atya arról kérdezgetett minket, hogy miképpen is szeretnénk segíteni a misszió ügyét, majd kijelentette: hát akkor nektek éppen egy missziós imaközösség kell! Megtanultuk tőle, hogyan és miket imádkoznak a missziósok, illetve más földrészek lakói.”

A plébánián üldögélünk. Jó a hangulat. Körülnézek: a szobában mindenütt gyönyörű szobrok, rajtuk kis cédulákkal. „Kiállításunk lesz – mondja István atya –, most folyik a tárgyak regisztrálása!” Ennyi szobor között szinte templomban érzem magam az ember, de István atya személyes tárgyai, emlékei tudatosítják, hogy mégis lakószobában vagyunk.

„Nagyon megtetszettek nekünk a missziósok imái – emlékezik vissza Ferenc, az egyik imaközösségi tag –, hiszen igazi lelkesedésből fakadnak. Megszerettük az úgynevezett bibliai megosztást, melyre Gergely atya tanított meg minket. Így tanítják a misszionáriusok imádkozni, Szentírást olvasni az egészen egyszerű embereknek. De biztos, hogy bárkinek nagyon szívhez szóló módszer!”

Nézem a közösséget. Felolvassák a vasárnapi evangéliumot, majd kicsit várnak. Utána ismét felolvassák, és mindenki meg-

ismétel belőle egy-egy mondatot. Majd ismét felolvasás következik, de ekkor mindenki röviden elmagyarázza, miért is ezt vagy azt a mondatot választotta. Nem tudományos szentírás-magyarázatról vagy prédikációról van itt szó, hanem a saját érzések kifejezéséről. Így válik a Szentírás mindenki számára hozzáférhetővé. A rövid beszámolók imádságba torkollnak, majd mindenki megfogalmaz a szentírási részlet kapcsán egy szándékot, amelyet szeretne megvalósítani a következő két hétben, a következő találkozóig.

„Nem nagy fogadalmak ezek – magyarázza Teréz –, inkább olyanok, hogy például jövő héten jobban odafigyelünk embertársainkra, vagy hogy türelmesebbek leszünk a szomszédunkkal. A közösség segít minket, hogy megtartsuk e fogadalmakat.

Sokszor emlegetik Tóth Zoltán fiatal verbita atyát is, aki Kőszegről szívesen járt ki Horvátzsidányba. Az ő találó észrevétele, hogy egy kétnyelvű falu valahogyan a missziós helyzetet tükrözi. Hiszen itt, a saját településén is kénytelen mindenki egy kicsit alkalmazkodni a másik kultúrához, s bár mindenki katolikus, a másik etnikum sajátos vallási szokásaihoz. Ahogy a hithirdető is megtanulja mások nyelvét, kultúráját, amikor letelepedik egy idegen földön. Talán ezért is vonzza a horvátzsidányiakat a missziós gondolat.

Lányi Béla SVD

A MISESZÖVETSÉG

tagjaiért, azok különös szándékaira mindennap hét szentmisét mutatnak be a verbita atyák a világ különböző kontinensein, természetesen a tagokért együtt. A tagok világméretű közösségbe tartoznak, melyet a szentmise fűz össze. A tagok a miseszövetségi szentmisék kegyelmeiben haláluk után is részesülnek, amikor már senki sem gondol rájuk. Élő szeretteinket tudtukon kívül is beírhatjuk. A Miseszövetségbe való felvétellel támogatjuk a missziót. Miseszövetségi díj: 7000 Ft

Tájékoztatást nyújt: P. Halász Lajos SVD,
Missziós Titkárság, Szent Imre Misszióház,
9731 Kőszeg, pf. 74. Telefon: 06-94-562-205
e-mail: missiok@vivamail.hu (Kőszeg) vagy
verbita@hotmail.com (Budapest)
Számlaszám: 11600006-00000000-12713314

A VERBITA BARÁTI KÖRBE

továbbra is lehet jelentkezni. Ez imaszövetség Isten országáért – már több mint nyolcszáz magyarországi taggal. Nincs felvételi díj. Ha valaki megadja nevét, születési idejét és helyét valamint postacímét Halász Lajos SVD atyának (9731 Kőszeg, Park u. 1., pf. 74.), akkor ő megküldi a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldi neki Lajos atya a VILÁG-POSTA hírlevelet. Minden hónap 15-én szentmisét ajánlunk fel a tagokért, szándékaikért.

Ki is a misszionárius?

Már a kereszténység kezdete óta nagyon sokan próbálták megfejtetni, hogy mit is jelent ez pontosan.

Valójában napjainkig senkiről sem tudok, aki kielégítő választ adott volna. Mí-

nél régebb óta vagyok verbita misszionárius, annál nagyobb rejtély előttem is, így meg sem kíséreltem a válaszadást. Egy pozitív következtetést azonban mégis levonhatunk mindebből: annyi minden tartozik e fogalomba, hogy nem is tudnánk mindent belesűríteni. Könnyebb arra válaszolni, hogy mit is *tesznek* a missziósok. Isten létének kézzelfogható jeleit, vagyis a *szenstéseket* szolgáltatják ki; *tanítanak* a hit dolgaira és más világi tudományokra, hogy mindig és mindenhol helyt tudjunk állni; az *egészségügyben* dolgoznak, hogy ne csak ép lélekkel, hanem ép testtel is az Úr munkatársai lehessünk Isten Országának építésében. Mások gépek, házak és egyéb informatikai és technikai eszközök *karbantartására* képezték ki magukat, hogy minden szükséges eszközünk meglegyen, amire a mai világban szükségünk lehet. Ismét mások arra törekcsenek, hogy a *média* által felkínált lehetőségek szerint értesüljünk minden fontos információról. Ezt a sort bármennyig folytathatnánk, és soha nem érnének a végére. De már ebből is látjuk, hogy semmi olyat nem végeznek, amit más ne tenne, vagy ne tudna elvégezni.

Mi mindennek a lényege? Hol marad mindebből a hithirdetés? Kérdezték már tőlem sokan. Ha belegondolunk, a hithirdetésnek ez az a *módja*, amit a mai világ el tud fogadni. Mindannyian tanulunk, képezzük magunkat, ha megbetegszünk, orvoshoz megyünk, ha tájékozódni akarunk, újságot olvasunk, internetezünk. Így a hithirdetők sem maradhatnak meg annál a missziós infrastruktúránál, melyet ma már nem tudunk megérteni vagy elfogadni. Szünet nélkül azokat az új módszereket kell Isten Országának szolgálatába állítani, *melyeket a ma élő ember ismer és használ*.

„Ti adjatok nekik enni” – mondta egyszer Jézus. Ezt úgy szoktuk értelmezni, hogy nem csak az igehirdetésre kell tennünk a hangsúlyt – habár kétségtelenül az a legfontosabb, hogy minden nemzet megismerje az Atyát. Az is felelősségünk és célunk, hogy *segítsük rászoruló*, talán a *társadalom peremére szorult embertársainkat*.

Egy kicsit kitágítva horizontunkat hozzávehetünk egy újabb szempontot: a posztmodern társadalom emberének szüksége van az úgymond nem létfontosságú szükségletek kielégítésére. Ma már szinte észre sem vesszük azt, ami nem csillog-villog, nem szembetűnő, ami nem ad többet a megszokottnál. Ezért kell a *technikával* lépést tartani. Az új eszközöket meg kell tanulnunk az igehirdetés szolgálatába állítani.

Természetesen a megfelelő eszközök megtalálása kevés. Nagyon fontos, hogy gondolkodásunkat és életstílusunkat a *nyitottság* és a *mások felé fordulás* jellemezze. Az mondhatja magát igazán misszionáriusnak, aki oda tud figyelni a másik emberre, és el tudja ismerni annak emberi méltóságát mindenféle ideológiai és vallási beállítottságtól függetlenül. Biztos van mindegyikünknek olyan tapasztalata, hogy ha két bolt közül kell választani, akkor szívesebben megyünk oda, ahol szeretettel fogadnak és udvariasan szolgálnak ki, mint oda, ahol talán pár forinttal ugyan olcsóbb az élelmiszer, de nem vesznek minket emberszámba. Nekünk olyan személyeknek kell lennünk, akik mellett bárki elfogadottnak, fontosnak, vagyis embernek érezheti magát.

Csak ezután léphetünk tovább: az az *ideológiai és vallási sokszínűség*, ami körülvesz minket, a távolságok fokozatos „csökkenése”, már-már megszűnése miatt, egyre jobban elámit. A legtöbb esetben tanácsstalanok vagyunk, hogyan is viszonyuljunk ehhez az új világhoz, amely kialakulóban van. Mindenki annak vallhatja magát, ami neki éppen szükségesnek vagy meggyőzőnek tűnik. Az is illúzió, hogy ez következmény nélkül való. Ez olyan, mintha saját identitásunkat változtatnánk, akárcsak a ruhánkat. Mindig olyan színekben jelenhetünk

meg, amelyeneket éppen aktuális szeszélyeink diktálnak. Hosszú távon ez egyéni, sőt társadalmi katasztrófához is vezethet. Egy szikh *imán* mondta nekem egyszer, mikor „emberi hivatása” felől érdeklődtem: „Az én hivatásom az, hogy téged segítsék azon az úton, amelyen elindultál, vagyis hogy nap mint nap jobb keresztény legyél.”

Jézus soha nem mondta, hogy hirdesd a másképp gondolkodó embereknek, hogy egy biztos és ingyenes jegyük van a „gyehenna tüzére”, hanem azt, hogy „*Isten maga a szeretet*” és a „*megbocsátás*”. Ha pedig nem hallgatnak meg, „*még az út porát is rázd le a lábadról*”, te megtette, amit ő kért tőled. A többi az ő felelősségük. Nem arról van szó, hogy ha nem keresztelkedett meg, akkor vessen magára, hanem hogy ha ennyire makacs, akkor úgysem tudunk neki sokat segíteni. De még ekkor is érvényben marad az, ami a legfontosabb: „*Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes erődből, és embertársaidat úgy, mint önmagadat*.” Ezt jelenti *kereszténynek* lenni, ami nem más, mint *keresztény misszionáriusnak* lenni.

Tehát elmondhatjuk, hogy kereszténységünk lényege, hogy *emberségesek* legyünk, és *emberségessé* tegyük a körülöttünk lévő világot.

E nézőpontváltással sok mindenben változtatnunk kell. Elsősorban tudatosítanunk kell magunkban, hogy minden megkeresztelt ember joga, kötelessége és feladata, hogy missziós munkát végezzen ott, ahol éppen van, abban a kultúrában és szociális környezetben, amelyikben él.

Újabb kérdés merülhet fel bennünk: akkor mi értelme van annak, hogy a misszionárius, vagyis keresztény ember szerzetes legyen? Elvégre még nem szerzetes, sőt családos emberek is vállalkoznak arra, hogy távoli országokba induljanak. Talán manapság sokaknak még vonzóbb, hogy néhány év után vissza is térhetnek megszokott környezetükbe.

Be kell vallanom, hogy erre én is többször gondoltam. Különösen akkor, amikor már Mexikó elveszítette „turistavarázsát”, mivel piramisokat, indiánokat és mindenféle izgalmas dolgokat nap mint nap láthattam. Aztán rájöttem: ha valaki már nem érzi magát idegennek egy távoli országban, kultúrában és annak népei között, akkor tud igazán otthonosan dolgozni. A másik pedig, hogy nehéz elképzelni olyan családot, amelyet ha arra kérnek, „*csomagolj, holnap Kínában vagy Botsvanában van rád szükség*”, akkor ezt meg is tudná tenni.

Látjuk, sokféle lehetőség van arra, hogy misszionáriusok legyünk, és mindenféle keresztény életállapot alkalmas rá saját körülményei között. Hogy ki melyiket választja ezek közül, arról sokat beszélgethetünk, mégis ugyanahhoz a ponthoz térünk vissza: Istentől kapott *talentumaink különbözőek*.

Minden missziós feladat célja, függetlenül annak körülményeitől, hogy *továbbadjuk* azt, amire Jézus tanított bennünket: *Isten maga a szeretet, a megbocsátás, a béke*, melynek következménye a boldogság. Ez egy életre szóló feladat.

Zabos Róbert SVD

IFJÚSÁGI ESTE
(18 év fölött)

a Názáret Misszióházban
FEBRUÁRTÓL

minden hónap második
hétfőjén 7-től 10-ig

Mi vár rád: közös agape (vacsora) – mindig ezzel kezdünk és utána... szentségimádás vagy szentmise, beszélgetési és gyónási lehetőség verbita missziós szerzetesekkel, bibliás elmélkedés, viták előre kiválasztott témáról, találkozások misszionáriusokkal akik az Evangéliumot hirdetik az egész világon, érdekes előadások, vetítések és filmek a misszióról. Szeretettel várunk!

Bővebb információ és jelentkezés: *Burbela Gergely* SVD
06-30-688-8291 vagy gburbela@gmail.com

75 éves a Szent Imre Missziósház

Az Egyház azért létezik, hogy a hitet hirdesse. Két évezreden át küldte hithirdetőit az egész világra. Voltak korok, amikor a küldetésudat erősen fellángolt. Ilyen volt a XIX. század, amikor számos társulat alakult a hit hirdetésére. Ezek egyike a verbita rend. Az első világháború után a pogány országokban már 8390 Európából érkezett pap (3028 francia, 784 olasz, 606 holland, 574 spanyol, 512 német) és 28 000 szerzetesnővér tevékenykedett. A missziós gondolatot Magyarország is magáévá tette. A jezsuitáknak, a ferenceseknek és a szaléziáknak voltak tengerentúli missziói.

A verbiták 1924-ben nyitották meg Budatétényben első kissemináriumukat. 1928-ban már 74 növendékük volt. A rend 1925-ben ajánlatot kapott Kőszegtől a letelepedésre. A város minden elképzelést támogatott, hogy iskolavárossá fejlődjön. A Társaságnak díjtalanul átengedett egy 9535 négyzetméteres telket, és építőanyagot is adott. 1928-ban kezdődött az építkezés.

A város által bérelt épületben már abban az évben megnyílt a kőszegi kisseminárium, mert annyi volt a jelentkező, hogy Budatétényben nem fértek el. 38 tanuló a bencés gimnáziumba iratkozott be. 1930 kezdetén átköltöztek a félkész új épületbe. Szent Imre halálának 900. évfordulóján, 1930-ban az esztergomi érsek két másik püspökkel beszentelte a magyar ifjúság védőszentjéről elnevezett új házat. Szeptemberben 98 missziós növendékkel kezdődött az iskolaév.

A szemináriumba lépéshez az alapfeltétel a gimnáziumi érettségi volt. A felvétel szigorú volt. 1936. őszén 130-an kérték a felvételt, és csak 26-ot vettek fel. A papok kiképzése két éves próbaidővel kezdődött. Utána két év filozófia, majd négy év teológia következett.

1940-ben már azzal számoltak, hogy a kissemináriumi növendékek száma eléri a 200-at. A rendi előjáróság a kőszegi ház kibővítése mellett döntött, és megszerezte a háztól északra található 8000 négyzetméteres ingatlant. Mivel a háború miatt az építés lehetetlenné vált, 1942-ben új alapítás jött létre Kiskunfélegyházán. 1948-ban a tanulók száma megcsappant, majd megszűnt az iskolák államosítása miatt.

Kezdetben a papnövendékek külföldön végezték újoncévüket, éppúgy, mint a segítőtestvérek. Csak 1937-ben nyílt meg a noviciátus a testvérek számára. A papjelöltek noviciátusa 1942-ben kezdődött.

A Missziósház sajátos nevelése párosult a kőszegi gimnázium értékeivel. A szabadságot nem úgy értelmezték, hogy mindenki teheti, amit akar, hanem mindenki azt tegye, amit tennie kell. A nevelés nem abból állt, hogy a tanulók minden téren jól érezzék magukat, hanem hogy hasznos emberré váljanak. A két intézet csak így érhetett el csúcsteljesítményt. Jobb volt középiskolai képzettségünk, mint a többi iskola tanulóinak, akikkel együtt tanultunk a külföldi főiskolákon.

A Missziósház is elérte célját, mert húszéves fennállása alatt a 890 tanulóból 88-an papok lettek, ami nagyon magas arányszám, összehasonlítva külföldi intézményeinkkel. Megálltuk helyünket az életben. Nincs Kőszegen egy intézmény sem, amelynek fiai annyi nemzeti vagy nemzetközi elismeréssel büszkélkedhetnek, mint azok, akiket a Missziósház nevelt. A magyar rendtartomány egy papja sem lett hűtlen a papsághoz a rendtartomány kilencvenéves fennállása óta.

A rendtartomány nyomtatványaival terjesztette a misszió eszméjét. Ezek hivatástoborzásra is szolgáltak. A *Missziósnap-*

tár és a gyerekek számára megjelenő *Kis Hitterjesztő* 1926-tól volt kapható. A képes családi folyóirat, a *Világposta* 1930-tól jelent meg. A Társaság foglalkozott könyv- és imakönyvkiadással is. Sőt, filmet is készítettek missziós témákkal. Ugyanezt szolgálták a lelkigyakorlatok, melyek 1934-ben kezdődtek. A háború végéig körülbelül 2600 lelkigyakorlatot vett részt.

Az első hithirdető 1933-ban indult külföldre. Még hat követete a háború kitöréséig. 1947-ben újra kilenc atya és három testvér kapott missziós keresztet.

A Társaság papjai mellett a missziótestvérek voltak az oszlopoi a Missziósháznak. A ház alapelve az önellátás volt. Volt szabóműhelyünk, cipészműhelyünk, mosodánk, kertészetünk. A testvérek vezették az irodákat, tartották a kapcsolatot a jótévedőkkel, a folyóiratok postázása és címzése az ő feladatuk volt. A kertben megtermett a zöldség, a gyümölcs. A ház parkja volt a legszebb a városban.

Kegyártmányok is készültek itt, a „*Pro Missionibus*” nevű vállalkozás keretében. A tanulók a Misszióspostóság nevű szervezetben rózsafüzéreket, kereszteteket készítettek, mások az egész országban gyűjtötték a használt bélyegeket, és miután szakszerűen feldolgozták, értékesítették. Volt idő, amikor a Missziósház egyike volt Kőszeg legjobb adófizetőinek.

A rendtartományhoz 1948-ban 16 atya, 24 testvér, 11 fogadalmas klerikus és 41 novícius tartozott, nem számítva azokat, akik a missziókba mentek. Rajtuk kívül 17-en tanultak Ausztriában teológiát. A Jóisten megáldotta a rendtagok munkáját, a jótévedők áldozatát és az imádkozó rendtartományt. Fényes jövőnek néztünk elébe.

1950 fordulat volt a magyar szerzetesek életében. A rendtartomány megszűnt. A rendtestvérek közül többen Magyarországon maradtak, másokról meg úgy vélték az előjárók, hogy hasznosabban szolgálják hazájukat, ha távol lesznek Magyarországtól.

A ház először laktanya volt, majd az Express Rt. használta, tőlük vittük vissza az ingatlant 1994-ben.

A ház az idén 75 éves. Szétszóródott fiai visszatértek. A mai világ minden kényelmet megad az Egyháznak. Már nem szükséges, hogy a hithirdetők világgá menjenek, ha pogányokkal akarnak találkozni. Hisz hazánkban minden plébánia ajtaja előtt hemzsegnek a hitetlenek. Jelenlegi küldetésünk nemcsak abból áll, hogy idegenbe menjünk, hanem abból is, hogy tegyük Magyarországot újra kereszténnyé.

Azt akarjuk, hogy a kőszegi Missziósház a jövőben az új-evangelizálás központja legyen. Természetesen senki sem tud mindent megtenni, de mindenki tud valamit tenni. Ez a valami, amit eddig tettünk, leginkább abból a 12 ezer emberből áll, akik a *cursillo*kon és lelkigyakorlatokon részt vettek. Meg vagyunk győződve, hogy a Missziósház Isten műve. Ez nem abból látszik, hogy az áldások és eredmények között növekedett, hanem sokkal inkább, hogy az átkok és a viharok ellenére sem ment tönkre. És ha tizenkét apostol meg tudta téríteni az egész római birodalmat, miért ne lenne sokkal könnyebb a magyar Egyháznak nemzetünket újra kereszténnyé tenni?

Csak azért emlékezünk meg a hetvenöt évről, hogy mindenki számára a jövő reményévé váljék az emlékezet.

P. Gaál Jenő SVD

Nagyon telik az idő. Lassan elmondhatjuk, hogy a missziósok új lapja első születésnapját ünnepli. Tavaszi, nyári, őszi számunk után most kezetekbe adjuk az adventi – karácsonyi *Világpostát*.

Itt az új egyházi év – ugorjunk bele új erővel! Mint *Puskár Tomi* – tudjátok, a fiatal verbita, aki a világmisszió ünnepe után elrepült a brazil őserdőbe – bizony ő már függőágyban alszik az Amazonas folyam partján, ott várja Jézus születését... és szeretettel üdvözlöl benneteket, kicsinyeket és nagyokat!

Boldogsággal töltene el minket, ha szép, imádkozó lelkülettel várnátok Jézus születését. Biztos vagyok benne, hogy ő ott van a ti szívetekben, és folyamatosan széppé teszi mindennapjaitokat. Nemsokára meggyújtjátok az adventi koszorún a gyertyákat. Egyre többet... Vagyis hétről hétre közelebb kerülünk a Fény eljövételének ünnepéhez, a Világ Világosságának földi megtestesüléséhez.

„Egy kis ima, egy kis áldozat!” – legyen ez a vezérlő mondatotok ebben az adventi időszakban. Ha komolyan tudtok áldozatokat hozni másokért és rendszeresen imádkozni egymásért, akkor folyamatosan fénylik bennetek az a kis belső lámpa, ami által megszépül és fényesedik az egész világ.

Aldott karácsonyt kívánunk nektek!

Ujhelyi Balázs és az összes magyar verbita

„ÉLNI CÉL NÉLKÜL OLYAN, MINT VILLÁVAL ENNI A LEVEST...”

Állandóan mozog a villa, mégsem marad fönn rajta semmi.

Állandóan pörög az életünk, és mégsem megyünk semmire, ha nem látjuk az élet értelmét...”

Hithirdető mindenki, aki tanúságot tesz élete igazi értelméről.

Ha ezt missziós szerzetesként, papként vagy testvérként szeretné tenni, jelentkez az alábbi címen.

Feltétel:

18–30 év közötti kor, testi és lelki egészség, teljesítőképesség.

Lehetőség nyílik világi missziós önkéntesi munkára is.

**Lányi Béla testvér,
Názáret Misszióház,
1223 Budapest,**

Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

Hívható:

06-1-424-5668 vagy 06-30-418-9196

Info: verbita hotmail.com

Honlap: verbita.communio.hu

**A világ teremtése
Keresztes Rebeka 1. oszt.
Fedémes**

**Pusomi Ramóna 3. oszt.
Tárnalelesz**

Karácsonyi rejtvény

– **nem csak gyermekeknek!**

„S bár százszor megszülethetett
ott Krisztus, Betlehembe’,

.....”

Angelus Silesius

Hogyan is szól tovább az idézet? Aki helyesen megfejti a rejtvényt, az megkapja *Angelus Silesius*, a XVII. században élt német katolikus költő egyik versének teljes idézetét! A sakkjáték szabályai szerint lóugrásban kell haladni. Segítségként vas-

tag betűvel nyomtattuk a kiindulási mezőt.

ve!	vagy	meg	
ned	szüle	<u>Ha</u>	re
ö	vesz	el	nem
tett,	Ben	rök	

A megfejtést a következő címre kell elküldeni: Missziós Titkárság, 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5., határidő: 2006. január 15. Kérjük, mindenki adja meg címét, hogy elküldhessük a nyereményt. A helyes megfejtést és a karácsonyi gyermekrajzot beküldők között három, missziós országból származó egzotikus tárgyat sorsolunk ki. A sorsolás rendalapítónk, *Arnold Janssen* ünnepén lesz a verbiták kápolnájában.

A világmisszió országos ünnepén missziós tárgyat nyertek:

- *Balla Tamás*, Tárnok
- *Farkas Jázmin Borbála*, Veszprém
- *Fehérdi Józsefné*, Eger
- *Madarász Szilveszter*, Nagykanizsa
- *Pödör Georgina*, Sopron

Ujhelyi Balázs